Derde Jaer. Nr 10. Zaturdag, 8 Maert 1856.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week, 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by de Wr J.-P. COLLÉE, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, nr 17, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaelbaer is bepaeld op 5 fr. per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk . . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . 15 »
De reklamen » » . . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uittedrukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, ofwel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven, genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, 8 MAERT.

Maendag meldden al de dagbladen van Brussel en Antwerpen dat de voorwaerden van vrede zaterdag te Parys geteekend waren geweest, en tot bewys dat zy het wel wisten, deelden zy byna letterlyk de redevoeringen mede, in die zitting uitgesproken door de russische gevolmagtigden Brunnow en Orloff. Wy haestten ons dit zoo gewenscht nieuws aen onze lezers bekend te maken, maer de fransche dagbladen zyn verre van die goede tyding te bevestigen; zy beweeren dat er in de zitting van zaterdag geene vredevoorwaerden geteekend zyn geworden.

De Keizer in zyne redevoering by de opening van het wetgevend korps van Frankryk, spreekt ook niet van de definitieve sluiting der vrede; dus mag deze tyding nog niet als heel stellig aenzien worden. Voegen wy er nogtans by dat, indien de vrede nog niet gesloten is, er altyd dezelve verzekering blyft dat zy het weldra zal worden.

In zyne redevoering schetst Z. M. met groote trekken de gebeurtenissen welke voltrokken zyn sedert den aenvang des oorlogs, en laet voorgevoelen dat dezelve op vredes-verhopingen zyn uitgekomen welke schynen te zullen verwezenlykt worden, indien men daerover oordeelt volgens de verzoenende meeningen van al de gevolmagtigden.

De brusselsche dagbladen houden staen dat de vredesvoorslagen zaterdag waerlyk geteekend zyn, en dat de parysche dagbladen beneden de waerheid gebleven zyn wanneer zy verkondigden dat er den 1 meert niets gesloten, niets geteekend is geworden. Men zal welhaest vernemen wat er eigenlyk van is.

Men herinnert zich dat M. de minister der openbare werken over eenige maenden aen het advies der regering van Luik onderworpen heeft de plannen van den yzeren weg van Luik naer 's Hertogenbosch, langs Tongeren en Bilsen, ontworpen door M. de Bruyn.

In eene der laetste zittingen van den gemeente-raed van Luik, is deze zaek op het tapyt gekomen. De kommissie aen dewelke het onderzoek van het gemeld projekt onderworpen geweest is, heeft besloten van de vraeg der stad Tongeren aen te nemen, namelyk van den heer minister te verzoeken geene concessie te verleenen, alvorens de onderscheidene projekten rypelyk onderzocht en bestudeerd zullen zyn.

Gisteren is te Gors-op-Leeuw, in den ouderdom van 56 jaren, na eene korte en smertelyke ziekte overleden de heer baron de Woelmont, burgemeester van die gemeente. Dit verlies is een rouw niet alleen voor de familie maer voor het gansch kanton Loon. Weinig persoonen hebben de openbare achting zoo zeer gewonnen en zoo wel verdiend als M. de Woelmont. Zyne nagedachtenis zal aen al diegene die hem gekend hebben herinneren een voorbeeld van byzondere en publieke deugden van eindelooze goedheid en opregtheid en van waren adeldom.

M. de baron de Woelmont heeft diensten aen het land bewezen; hy maekte deel van het nationael congres en werd vervolgens als ridder van het *Yzeren-kruis* gedekoreerd. De koning Leopold betoonde hem eene byzondere achting. Gedurende lange jaren bekleedde M. de Woelmont het ambt van onder-voorzitter van den provincialen raed. Als grondeigenaer heeft hy veel bygedragen aen den voortgang van den landbouw in Limburg: zyne bebouwing was beschouwd als eene der meest gevorderde van het land.

De armen der omstreken van Gors-op-Leeuw verliezen in hem hunnen steun, zoo als zy over drie jaren hunne moeder verloren hebben door de dood van de edele baronnes de Woelmont, geboren gravin de Ribeaucourt.

Hof van assisen van Limburg.

Verleden maendag heeft te Tongeren de opening der assisen voor het eerste kwartael 1856 plaets gehad.

Drie zaken zyn aen den jury ondrrworpen geworden.

1ste *zaek. — Zitting van* 3 *maert.*

Quanten Gaspar, oud 43 jaren, dienstknecht, geboren te Exel, woonachtig te Wychmael, is betigt van diefstal. Zichier de voornaemste byzonderheden van het proces.

Den 18 november laetstleden, omrent 6 uren 's avonds begaf zich Arnold Houben naer eene herberg van zyn gebuerschap. Eenige minuten na tien uren keerde hy naer zyn huis terug, en bevond dat men, gedurende zyne afwezigheid, eene vensterraem gebroken had. Eene kist die in eene beneden-plaets stond was omvergeworpen en er was eene som van omstreeks 80 franken en twee paketjes tabak gestolen. De tabak droeg eene roode merk verbeeldende twee Amerikaenders. Houben was de eenige inwoner van het dorp, die dezen tabak rookte.

Twee dagen na den diefstal vond men, digt by het huis Gabriels alwaer Quanten als knecht woonde, twee pakjes tabak die juist de bovengemelde merk droegen.

Quanten, die een verkwister en een zatlap is, had geen geld vóór den diefstal; doch na de misdaed bemerkte men dat zyn financieele toestand veranderd was. Hy had geld en kocht lings en regts verschillende voorwerpen.

Dit gaf achterdenken in de gemeente. Quanten wierd ondervraegd; de eene mael beweerde hy dat het geld voortskwam van zynen dagloon, dan wederom dat hy hetzelve met het spel gewonnen had.

Het vorig leven van Quanten is uitermate slecht. Door vonnis van het hof van assisen van Limburg van den 7 maert 1848, is hy reeds tot 5 jaren gevang veroordeeld geweest voor diefstal.

Door den jury pligtig verklaerd, is hy veroordeeld geworden tot levens-durenden dwangarbeid en tentoonstelling aen de kaek op eene der publieke plaetsen der stad Tongeren.

2e *zaek. — Zitting van* 4 *maert.*

Laurens Laurensen, oud 48 jaren, landbouwer, geboren te Gassel (Holland) en woonachtig te Herck-St-Lambert, verschynt voor het Hof onder beschuldiging van valschen eed gedaen te hebben.

Den 10 april 1854, verkocht Conrard Knuts, landbouwer en schepen te Herck-St-Lambert, een paerd aen Laurensen, voor de som van 340 franken; dit verkoop had plaets in de herberg van M. Vendrix te Herck-Sint-Lambert. Op staenden voet begaf de betigte zich met

---

DE MARMOTJAGER.

(*Vervolg.*)

Intusschen was ik ook groot geworden; maer myn lot was hetzelfde gebleven: ik was arm en onwetende gelyk voorheen. Ik verliet mynen stiel van schouwvager, beneden mynen ouderdom en myne krachten, om kommissionnaris op den hoek der straten te worden. Het was niet dat Guillielmo my niet dikwyls geld aenbood, maer ik wilde niets aenveerden voor myn zelven, en het weinige dat hy my gaf zond ik aen myne familie. Ook had hy my meermalen plaetsen aengeboden ter huizen alwaer hy verkeerde; maer, daer deze plaetsen meer of min van de dienstbodery afhingen, achtte ik het eerlyker mynen onafhankelyken stiel te blyven uitoefenen, hoewel denzelve my steeds arm liet.

Ten dien tyde ontving ik eenen brief welke my de dood myns vaders bekend maekte. Myne moeder bleef alleen en zonder hulp, en zy riep ons tot haer terug om den steunstok harer oude dagen te worden. Ik ging naer het hotel de V... by mynen broeder, en gaf hem den brief welken ik my had doen voorlezen door eenen vriend. Guillielmo had den nacht in het bal doorgebragt en lag nog te bed.

Na den rampzaligen brief te hebben gelezen, zeeg hy neder en sprak, zyne oogen verbergende:

— Vader is dan dood, Gaëtan?

— En moeder roept ons weder, zegde ik, weenende even als hy.

— Gy zult naer het gebergte wederkeeren riep hy spoedig uit.

Op dit woord hetwelk ik sints lang verwachtte, begreep ik dat myn aenwezen Guillielmo beschaemd maekte. Hoewel hy eene ware droefheid gevoelde wegens het verlies hetwelk wy kwamen te ondergaen, wierd ik gewaer dat hy zich troostte, daer hy zynen broeder niet meer zou gezien hebben die hem schande veroorzaekte.

— Morgen zal ik vertrekken, zegde ik droeviglyk.

— Alreets! sprak hy met eene geheime vreugde.

Wy zwegen eenige oogenblikken. Dan hernam ik:

— Wat zal ik aen moeder zeggen, Guillielmo?

— Gy zult haer zeggen dat ik haer altyd bemin en dat ik naer het land wederkeeren zal, als ik ryk en magtig zal wezen.

— Denkt gy dat wy u minder zouden beminnen, indien gy arm en ongelukkig wederkeerdet?

Hy reikte my de hand toe en drukte ze krachtiglyk.

— Broeder, ik moet hier blyven. Het bergleven zou my niet meer behagen; ik ben aen het welzyn gewoon, en de erkentelykheid verkleeft my aen den baron.

Deze laetste reden kwam my gegrond voor; ik omhelsde Guillielmo en zegde hem vaerwel.

— Wacht, zegde hy my, ik wil u een geschenk medegeven voor moeder.

Hy doorzocht zyne kas, maer dan herinnerde hy zich dat hy daegs te voren al zyn geld had verloren by het spel hy; aenschouwde my met verslagenheid.

— Wees niet ongerust, sprak ik, sedert tien jaren werk ik opdat moeder hare laetste dagen in vrede beleven zou. Ik draeg haer mynen kleinen schat; ten overige, ik heb kloeke armen en ik zal by haer zyn.

Wy omhelsden elkander en ik vertrok. Sints dien hoorde ik nooit meer spreken van Guillielmo.

Gaëtan zweeg, als het ware door zyne gedenkenissen afgemat. Alle de aenwezigen bleven stilzwygend uit eerbied voor zyne droefheid. De doktoor, die onophoudelyk met aendacht had geluisterd, vroeg hem met belangstelling:

— Wel hoe, gy hebt zelfs niet vernomen wat de baron de V..., de beschermer uws broeder, geworden is?

— De baron is overleden twee jaren na myn vertrek uit Parys, hernam Carlotto; dit is alles wat ik vernomen heb. Voor wat my aengaet, hier weder gekomen zynde, heb ik getracht myne moeder zoo gelukkig te maken dan het my mogelyk was. Ik heb dit huis voor haer gebouwd; ik heb met moed gewerkt, en als zy overleden is, over weinige maenden, zy heeft my haren zegen geschonken. Maer ik, ik heb mynen broeder niet kunnen vergeten, die op my niet meer denkt. In weerwil van zynen hoogmoed, had hy een goed hert, en ik bemin hem nog. Ook, als er kinderen naer Parys vertrekken, ik vereenig ze rondom my, en ik zeg hun, even als ik het aer. u zeg, myne kinderen: zoo gy een goed werk doen wilt, zoo gy de diensten vergoeden wilt welke de marmotvanger u bewezen heeft, vraegt naer mynen broeder wiens naem en adres ik u geven zal; tracht te weten wat hy is, wat hy doet en waer hy woont, en degene die my tydingen wegens Guillielmo zal brengen, zal geenen ondankbaren gedienstig geweest zyn; zyn vader noch zyne moeder zullen ooit gebrek hebben aen brood, zoo lang ik leven zal. Alles wat ik bezit, myn tyd, myn leven zullen hem toebehooren die my tydingen van Guillielmo brengen zal.

— Gaëtan, Gaëtan, wy zullen er u brengen! riepen alle de kinderen te gelyk.

— Gy zult dan gelukkiger zyn dan degene die u voorgegaen hebben, hernam de gids met droefheid.

De doktoor die in overdenking gebleven was, sprak tot Carlotto met eene aenmoedigende stem:

— Het is niet wonderlyk, Carlotto, dat degene welke gy met uwe kommissie hebt gelast, de inlichtingen niet hebben kunnen krygen welke gy zoo levendiglyk verlangt. Arm, zonder aenbeveling, meestendeels onbewust met onze wetten en gebruiken, hoe zouden zy alzoo met de zaken eener groote parysche familie kunnen bekend gemaekt geworden zyn; maer ik zal u misschien beter kunnen gedienstig zyn. Ik heb nog hooren spreken van den baron de V..., en binnen weinige dagen schryf ik naer Parys, van waer ik ongetwyfeld gewigtige tydingen voor u ontvangen zal.

Gaëtan schudde het hoofd.

— Vele reizigers welke ik met myne droefheid bekend maekte, hebben my dezelfde beloften gedaen, antwoordde hy.

— Wel aen, gy zult zien dat ik gelukkiger en vooral ieveriger wezen zal. Nogtans zou ik moeten weten welke uwe vermoedens zyn nopens het lot uws broeders....

— Oh! hy is voorzeker gelukkig, riep Carlotto uit; de